

Once (Una vez)

John Carney, 2006

Un noi enamorat de la música coneix a una noia mentre interpreta les seves cançons pels carrers de Dublín. Tots dos iniciaran una nova vida

Petita gran obra

Once és d'aquelles pel·lícules que són concebudes des de la humilitat (poc pressupost, poc material, senzillesa en les formes i localitzacions properes) i sense gaires pretensions que aconseguen exactament el contrari: convertir-se en una obra de gran sensibilitat que es pot considerar com una de les millors i més emotives de l'any 2006, i estrenada a finals de l'any passat al nostre país. Tot i això, i com sempre passa en aquests casos, segueix sent una obra que passa desapercebuda per al gran mercat, tot i ser premiada al Festival de Sundance, haver estat precandidata a l'Òscar i ser molt admirada per la crítica i pel públic.

Aquesta obra de John Carney no amaga una història particularment complexa. Som espectadors del fàcilment reconeixible argument de "noi coneix noia", en què ells estableixen una relació intimista amb el rerefons de tendre drama. De totes maneres, la forma en què Carney desdibuixa l'intercanvi entre

ficció i realitat, fa que aquest tòpic es transformi dintre del context del drama i el musical, i aconseguixi defugir dels convencionalismes existents en aquests dos gèneres. És llavors quan ens adonem que no és important la història en si mateixa, si no l'emotiva manera que té l'autor per explicar-nos-la.

D'altra banda, també cal remarcar el pilar bàsic d'aquesta obra: la música, que serveix, de forma evident al llarg de tot el metratge, com a element narratiu que complementa perfectament la interpretació dels protagonistes. No talla mai la visió de la realitat i de la tendresa, i fuig de la grandiloquència, la impostura i la frivolitat d'un gènere tan difícil com el musical (cal recordar obres com *Bailando en la oscuridad* de Lars Von Trier?). Això només ho pot aconseguir gràcies a la capacitat de fusionar a la perfecció música i imatge sense comprometre el desenvolupament del que intenta explicar.

Potser el que veiem aquí és la renovació del drama i el musical units amb uns mateixos

propòsits, apropant-los a la senzillesa de la sensibilitat crua d'una realitat que tots vivim (encara que la nostra no tingui una BSO tan acurada).

Carney ha estat de molta sort en l'elecció del repartiment, perquè els actors protagonistes són, a més a més, els intèrprets de les cançons. De fet, i sense confondre-ho amb la banda sonora, Glen Hansard (que ja va aparèixer a la famosa pel·lícula *The Commitments*) i Markéta Irglová han publicat un disc de forma conjunta: *The Swell Season*, una joia del folk-kock en què apareixen un parell de temes que sí que són al film. Actors i intèrprets musicals es barregen per al benefici de *Once*, i el resultat és francament molt positiu. És evident que quan existeix química entre els actors els resultats salten a la vista, i es pot gaudir d'unes interpretacions realistes, naturals, properes i d'emocions que podem creure i entendre.

Per concloure, no hem d'oblidar que el que veurem és bàsicament una senzilla història d'amor romàntic, que ens entrarà per la

vista, però sobretot per l'oïda. I això no és que passi gaire sovint.

Dublín és testimoni

Un jove cantant i compositor combina la interpretació pels carrers de Dublín de cançons populars amb la monòtona vida laboral al negoci familiar. Canta cançons populars per als vianants que, com a qualsevol ciutat, deixen unes poques monedes per a l'artista, però a la nit també interpreta cançons pròpies que parlen de la immensa tristesa que sent per al seu amor perdut.

Una venedora de flors ambulat, immigrant txeca, lluita dia a dia per treure endavant la seva mare i la seva filla petita. La seva realitat transcorre en el present, perquè en les seves condicions li és ben difícil pensar en un futur que li és del tot incert. Marcada pel seu fracàs amorós escriu cançons que l'ajuden a sentir-se més bé, tot i que no les interpreta en públic, gelosa dels seus sentiments.

Un bon dia els seus camins es troben, gràcies a l'interès d'ella per les cançons d'ell, ja que les troba molt properes a les seves emocions i sentiments: desamor i soledat.

Partint de la música com a nexa d'unió, s'estableixen punts en comú que transformaran la seva relació més enllà de la creació i interpretació de cançons, i més properes a l'amor, apassionat i silencios.

Fitxa tècnica

Tècnics

Director: John Candy
Productor: David Collin i Martina Niland
Guió: John Carney
Muntatge: Paul Mullen
Fotografia: Tim Fleming
Vestuari: Tiziana Corvisieri
Música: Glen Hansard
Companyia productora: Summit Entertainment & Samson Films
Nacionalitat: Irlanda
Durada: 85 minuts

Actors

Glen Hansard: noi
Markéta Irglová: noia
Hugh Walsh: Timmy
Gerard Hendrick: Gerry
Alaistair Foley: Baixista
Geoff Minogue: Eamon
Bill Hodnett: pare del noi
Danuse Ktrestova: mare de la noia
Darren Healy: Drogadicta
Mal Whyte: Bill
Marcella Plunkett: ex - novia
Senan Haugh: Marit

Filmografia

2003
Zonad
2001
On the edge
1999
Park
1996
November afternoon